

פרשת כי תצא התשע"ו
תמחה את-זכר עמלק

adk1010@gmail.com

Rabbi Ari Kahn

1. דברים פרק כא, י-טו

(י) כִּי-תֵצֵא לְמַלְחָמָה עַל-אֹיְבֶיךָ וַנִּתְּנוּ ה' אֱלֹהֶיךָ בְיָדְךָ וְשָׁבִית שְׂבִי: (יא) וְרֵאִיתָ בַשָּׂבִיָּה אִשָּׁת יִפְתַּח-תְּאֵר וְחִשְׁקָתָ בָּהּ וְלִקְחָתָ לָךְ לְאִשָּׁה: (יב) וְהִבֵּאתָהּ אֶל-תּוֹךְ בֵּיתְךָ וְגִלְחָהּ אֶת-רֹאשָׁהּ וְעִשְׂתָּהּ אֶת-צַפְרָנֶיהָ: (יג) וְהִסִּירָהּ אֶת-שְׂמֹלֶת שְׂבָעָהּ מֵעַלֶיהָ וְיָשְׁבָהּ בְּבֵיתְךָ וּבְכַתְּהָ אֶת-אֲבִיהָ וְאֶת-אִמָּהּ יָרַח יָמִים וְאַחַר כֵּן תָּבֹא אֵלֶיהָ וּבְעֵלְתָהּ וְהִיתָה לָךְ לְאִשָּׁה: (יד) וְהָיָה אִם-לֹא תַפְצֹתָ בָּהּ וְשִׁלַּחְתָּהּ לְנַפְשָׁהּ וּמָכַר לְאֶת-מִכְרָנָהּ בְּכֶסֶף לֹא-תִתְעַמֵּר בָּהּ תַּחַת אֲשֶׁר עֲנִיתָה: ס :

2. רש"י דברים פרק כא פסוק י

(י) כי תצא למלחמה - במלחמת הרשות הכתוב מדבר, שבמלחמת ארץ ישראל אין לומר ושבית שביו, שהרי כבר נאמר ^(לעיל כ טז) לא תחיה כל נשמה: ושבית שביו - לרבות כנענים שבתוכה ואף על פי שהם משבעה אומות:

3. ר' חיים פלטיאל דברים פרשת כי תצא פרק כא פסוק י

(י) סמך פרשה זו לכי תעשה הישר מפני שלא היו מוציאים למלחמה רק הכשרים דהא הותרה להם יפת תואר ולכך באו כשרים שלא היו מתאווים דלא דברה תורה אלא כנגד יצר הרע.

4. דברים פרק כ, א-ט

(א) כִּי-תֵצֵא לְמַלְחָמָה עַל-אֹיְבֶיךָ וְרֵאִיתָ סוֹס וְרֹכֵב עִם-רַב מִמֶּךָ לֹא תִירָא מֵהֶם כִּי-ה' אֱלֹהֶיךָ עִמָּךְ הַמַּעֲלֶךְ מֵאַרְץ מִצְרַיִם: (ב) וְהָיָה כִּקְרַבְכֶם אֶל-הַמַּלְחָמָה וַנִּגַּשׁ הַכֹּהֵן וְדַבֵּר אֶל-הָעָם: (ג) וְאָמַר אֲלֵהֶם שְׁמַע יִשְׂרָאֵל אֲתֶם קָרַבִּים הַיּוֹם לְמַלְחָמָה עַל-אֹיְבֵיכֶם אֶל-יַרְדֵּךָ לְבַבְכֶם אֶל-תִּירְאוּ וְאֶל-תַּחְפְּזוּ וְאֶל-תַּעֲרָצוּ מִפְּנֵיהֶם: (ד) כִּי ה' אֱלֹהֵיכֶם הֵהָלַךְ עִמָּכֶם לְהִלָּחֵם לָכֶם עִם-אֹיְבֵיכֶם לְהוֹשִׁיעַ אֶתְכֶם: (ה) וְדַבְּרוּ הַשְּׂטָרִים אֶל-הָעָם לֵאמֹר מִי-הָאִישׁ אֲשֶׁר בָּנָה בַּיִת-חֲדָשׁ וְלֹא חָנְכוֹ יֵלֶךְ וְיָשׁוּב לְבֵיתוֹ פְּוִי-יָמוֹת בְּמַלְחָמָה וְאִישׁ אַחַר יִחַנְכֶנּוּ: (ו) וּמִי-הָאִישׁ אֲשֶׁר-נָטַע כָּרְם וְלֹא חָלְלוֹ יֵלֶךְ וְיָשׁוּב לְבֵיתוֹ פְּוִי-יָמוֹת בְּמַלְחָמָה וְאִישׁ אַחַר יִחַלְלֶנּוּ: (ז) וּמִי-הָאִישׁ אֲשֶׁר-אַרְשׁ אִשָּׁה וְלֹא לָקַחָהּ יֵלֶךְ וְיָשׁוּב לְבֵיתוֹ פְּוִי-יָמוֹת בְּמַלְחָמָה וְאִישׁ אַחַר יִקְחָנָהּ: (ח) וְיִסְפוּ הַשְּׂטָרִים לְדַבֵּר אֶל-הָעָם וְאָמְרוּ מִי-הָאִישׁ הַיָּרֵא וְרַף הַלֵּבב יֵלֶךְ וְיָשׁוּב לְבֵיתוֹ וְלֹא יִמָּס אֶת-לִבָּב אֶחָיו פְּלִבְבוֹ: (ט) וְהָיָה כִּכְלַת הַשְּׂטָרִים לְדַבֵּר אֶל-הָעָם וּפְקֻדוֹ שְׂרֵי צְבָאוֹת בְּרֹאשׁ הָעָם:

5. רש"י דברים פרשת שופטים פרק כ פסוק ח

הירא ורך הלבב - רבי עקיבא אומר כמשמעו, שאינו יכול לעמוד בקשרי המלחמה ולראות חרב שלופה. רבי יוסי הגלילי אומר הירא מעבירות שבידו, ולכך תלתה לו תורה לחזור על בית וכרם ואשה לכסות על החוזרים בשביל עבירות שבידם, שלא יבינו שהם בעלי עבירה, והרואהו חוזר אומר שמה בנה בית או נטע כרם או ארש אשה:

6. תלמוד בבלי מסכת סוטה דף מד עמוד א

מתני'. ויִסְפוּ הַשְּׂטָרִים לְדַבֵּר אֶל הָעָם וְאָמְרוּ מִי הָאִישׁ הַיָּרֵא וְרַף הַלֵּבב יֵלֶךְ וְיָשׁוּב לְבֵיתוֹ. רבי עקיבא אומר, הירא ורך הלבב, כמשמעו, שאינו יכול לעמוד בקשרי המלחמה ולראות חרב שלופה. רבי יוסי הגלילי אומר, הירא ורך הלבב זהו המתירא מן העבירות שבידו, לפיכך תלתה לו התורה את כל אלו, שיחזור בגללן. רבי יוסי אומר, אלמנה לכהן גדול, גרושה וחסוּצָה לכהן הדיוט, ממזרת ונתינה לישראל, בת ישראל לממזר ולנתינ, הרי הוא הירא ורך הלבב:

7. תלמוד בבלי מסכת סוטה דף מד עמוד ב

משנה -במה דברים אמורים, במלחמת הרשות. אבל במלחמת מצוה, הפל יוצאין, אפלו חתן מחדרו וכלה מחפּתָהּ. אמר רבי יהודה, במה דברים אמורים, במלחמת מצוה. אבל במלחמת חובה, הפל יוצאין, אפלו חתן מחדרו וכלה מחפּתָהּ: גמ' מאי איכא בין רבי יוסי לר' הגלילי? איכא בינייהו

עבירה דרבנן. כמאן אזלא הא דתניא: שח בין תפילה לתפילה - עבירה היא בידו וחוזר עליה מעורכי המלחמה, כמאן? כר"י הגלילי.

8. רש"י מסכת סוטה דף מד עמוד ב

סח בין תפילה לתפילה - בין הנחת תפילין של יד לתפילין של ראש. סח - סיפר. **עבירה היא בידו** - אם לא חזר ובירך דהכי אמרי' במנחות (דף לו) סח מברך שתים לא סח מברך אחת.

ספר עקידת יצחק - פרשת וארא

וזהו מה שאמרו חז"ל (סוטה מד ע"ב) שח בין תפילה לתפילה עבירה היא בידו וחוזר עליה מעורכי המלחמה, ויש להבין למה נקט דוקא שח בין תפילה לתפילה, ולפמ"ש י"ל דתפילין של יד שהיא נגד הלב מרמז להמדה הראשונה של תשובה דהיינו שבירות הלב, ותפילין של ראש שהיא נגד המוח מרמז לאמונה ובטחון, כמאמרם ז"ל (ברכות ו.) על הכתוב (דברים כח, י) וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך אלו תפילין שבראש, היינו שם הוי"ה, בחי' חסד, כד"א (תהלים לב, י) והבוטח בה' חסד יסובבנו, וזהו ענין שח בין תפילה לתפילה, היינו שהגיע רק למדה ראשונה, שהפסיק במדה ראשונה ולמדה השניה עוד לא הגיע ועל ידי זה עוד לא עשה תשובה בשלימות, נמצא ש'עבירה בידו', כי עדיין לא תיקן את העבירה, ועל כן חוזר עליה מעורכי המלחמה. וזהו פירוש הכתוב (קהלת ז, ח) טוב אחרית דבר מראשיתו, רמז למדה השניה שבתשובה שזו היא התשובה העיקרית ועבודה תמה:

9. משנה מסכת אבות פרק ג

רבי שמעון אומר, המהלך בדרך ושונה ומפסיק ממשנתו ואומר, מה נאה אילן זה ומה נאה ניר זה, מעלה עליו הפתוב פאלו מתחייב בנפשו:

10. דברים פרק כ, י-יח

(י) כִּי־תִקְרַב אֶל־עִיר לְהִלָּחֵם עָלֶיהָ וְקִרְאתָ אֵלֶיהָ לְשָׁלוֹם: (יא) וְהָיָה אִם־שָׁלוֹם תַּעֲנֶנּוּ וּפְתַחְתָּ לָּהּ וְהָיָה כָּל־הָעָם הַנִּמְצָא־בָהּ יִהְיוּ לְךָ לְמַס וְעַבְדוּךָ: (יב) וְאִם־לֹא תִשְׁלַח עִמָּךָ וְעָשִׂיתָ עִמָּךָ מִלְחָמָה וְצָרָתָ עָלֶיהָ: (יג) וּנְתַנְנָהּ ה' אֱלֹהֶיךָ בַיָּדֶךָ וְהִפִּיתָ אֶת־פְּלִזְכוֹנֶיהָ לְפִי־חָרְבֶךָ: (יד) רַק הַנָּשִׁים וְהַטָּף וְהַבְּהֵמָה וְכֹל אֲשֶׁר יִהְיֶה בְּעִיר כָּל־שָׁלָלָהּ תָּבֹז לָהּ וְאָכַלְתָּ אֶת־שָׁלָל אִנְיָיִךָ אֲשֶׁר נָתַן ה' אֱלֹהֶיךָ לָּךְ: (טו) כֵּן תַּעֲשֶׂה לְכָל־הָעָרִים הָרַחֲקוֹת מִמֶּךָ מֵאֵד אֲשֶׁר לֹא־מַעֲרִי הַגּוֹיִם־הָאֵלֶּה הֵנּוּ: (טז) וְרַק מַעֲרֵי הָעַמִּים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר ה' אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָּךְ נַחֲלָה לֹא תַחֲזֶה כָּל־נַשְׂמָה: (יז) כִּי־הִחַרְתָּם תַּחֲרִימָם הַחַתִּי וְהָאֱמֹרִי הַכְּנַעֲנִי וְהַפְּרָזִי הַחִתִּי וְהַיְבוּסִי כְּאֲשֶׁר צִוָּךְ ה' אֱלֹהֶיךָ: (יח) לְמַעַן אֲשֶׁר לֹא־יִלְמְדוּ אֶתְכֶם לַעֲשׂוֹת כָּכֹל תּוֹעֲבֹתֵם אֲשֶׁר עָשׂוּ לְאֱלֹהֵיהֶם וַחֲטָאתֵם לַה' אֱלֹהֵיכֶם: ס

11. רש"י דברים פרשת שופטים פרק כ פסוק י

(י) כי תקרב אל עיר - במלחמת הרשות הכתוב מדבר, כמו שמפורש בענין (פסוק טו) כן תעשה לכל הערים הרחוקות וגו':

12. רמב"ן דברים פרשת שופטים פרק כ פסוק י

(י) כי תקרב אל עיר להלחם עליה וגו' - במלחמת הרשות הכתוב מדבר, כמו שמפורש בענין (פסוק טו), כן תעשה לכל הערים הרחוקות ממך מאד, לשון רש"י. כתב הרב זה מספרי (שופטים קצט) ששנו שם כלשון הזה, במלחמת הרשות הכתוב מדבר. והכונה לרבותינו בכתוב הזה, אינה אלא לומר שהפרשה בסופה תחלק בין שתי המלחמות, אבל קריאת השלום אפילו במלחמת מצוה היא, שחייבים לקרא לשלום אפילו לשבעה עממים, שהרי משה קרא לשלום לסיחון מלך האמורי, ולא היה עובר על עשה ועל לא תעשה שבפרשה, כי החרם תחרימם (פסוק יז) ולא תחיה כל נשמה (פסוק טז). אבל הפרש שביניהם כאשר לא תשלים ועשתה מלחמה, שצוה הכתוב ברחוקות להכות את כל זכורה ולהחיות להם הנשים והטף בזכרים, ובערי העמים האלה צוה להחרים גם הנשים והטף: ...

13. רמב"ם הלכות מלכים פרק ו

הלכה א- אין עושין מלחמה עם אדם בעולם עד שקוראין לו שלום אחד מלחמת הרשות ואחד מלחמת מצוה, שנאמר כי תקרב אל עיר להלחם עליה וקראת אליה לשלום, אם השלימו וקבלו שבע מצות

שנצטוו בני נח עליהן אין הורגין מהן נשמה והרי הן למס, שנאמר יהיו לך למס ועבדוך, קבלו עליהן המס ולא קבלו העבדות או שקבלו העבדות ולא קבלו המס, אין שומעין להם עד שיקבלו שניהם, והעבדות שיקבלו הוא שיהיו נבזים ושפלים למטה ולא ירימו ראש בישראל אלא יהיו כבושים תחת ידם, ולא יתמנו על ישראל לשום דבר שבעולם, ...

הלכה ג- ואסור לשקר בביתם ולכזב להם אחר שהשלימו וקבלו שבע מצות.

הלכה ד- ואם לא השלימו או שהשלימו ולא קבלו שבע מצות, עושין עמהם מלחמה והורגין כל הזכרים הגדולים, ובוזזין כל ממונם וטפם, ואין הורגין אשה ולא קטן שנאמר והנשים והטף זה טף של זכרים, במה דברים אמורים במלחמת הרשות שהוא עם שאר האומות, אבל שבעה עממין ועמלק שלא השלימו אין מניחין מהם נשמה שנאמר כן תעשה לכל וגו' רק מערי העמים לא תחיה כל נשמה, וכן הוא אומר בעמלק תמחה את זכר עמלק, ומנין שאינו מדבר אלא באלו שלא השלימו שנאמר לא היתה עיר אשר השלימה אל בני ישראל בלתי החוי יושבי גבעון את הכל לקחו במלחמה כי מאת ה' היתה לחזק את לבם לקראת המלחמה את ישראל למען החרימם, מכלל ששלחו להם לשלום ולא קבלו. +/השגת הראב"ד/ אבל שבעה עממין ועמלק וכו'. א"א זה שבוש אלא שיכול לומר השלימו לקבל המצות. +

14. ספר השל"ה הקדוש - מסכת יומא - פרק דרך חיים תוכחת מוסר (נז)

קנה לך חבר. אם הוא רע שאין תוכו כבדו, אז 'חבר' - 'חרב' איש ברעהו בר מינו, 'ברח' ממנו. ואם הוא טוב, בו בחר ה', 'חבר' אותו אליך, 'רחב' דבורך עמו, לדבר תמיד ביראת שמים ובהתעוררות תשובה.

15. דברים פרק כה, יז-יט

(יז) זָכוֹר אֵת אֲשֶׁר-עָשָׂה לָךְ עַמְלֶק בְּדַרְךָ בְּצֵאתְךָ מִמִּצְרָיִם: (יח) אֲשֶׁר קָרָךְ בְּדַרְךָ וַיִּזְנֹב בְּךָ פְּלִי-הַנְּחֻשִׁים אֲחֵרֶיךָ וְאַתָּה עֵינֶיךָ וַיִּגַע וְלֹא יָרָא אֱלֹהִים: (יט) וְהָיָה בְּהַגִּיחַ ה' אֱלֹהֶיךָ לָךְ מִכָּל-אֲיִכֶיךָ מִסָּבִיב בְּאַרְצֵךְ אֲשֶׁר ה' אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ נַחֲלָה לְרִשְׁתָּהּ תִּמְחָה אֶת-זִכְרֵ עַמְלֶק מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם לֹא תִשְׁכַּח: פ

16. רש"י דברים פרק כה פסוק יח

ויזנב בך - מכת זנב, חותך מילות וזורק כלפי מעלה: ... ולא ירא - עמלק, אלהים, מלהרע לך:

17. תלמוד בבלי מסכת בבא בתרא דף טז עמוד א

אמר ר"ל: הוא שטן הוא יצר הרע הוא מלאך המות.

18. רד"ק בראשית פרק ד

לפתח חטאת רובץ - לפתחך יהיה חטאת רובץ שתכשל בו תמיד בצאתך ובבאך, כלומר, העון אשר עמך תכשל בו תמיד כאלו אבן נגף קבוע בפתחך שתכשל בו תמיד בצאתך ובבאך. ובאמרו חטאת לשון זכר שאמר רובץ ר"ל זה הדבר הגורם החטאת והוא יצר הרע, והוא הנחש, והוא השטן.

19. ברית שלום בראשית פרשת וישלח (1563) 5423 - (1520) 5380 R. Pinchas son of R. Pilta

ובטור יורה דעה (סימן רסה) כתב נוהגין להשליך הערלה מהתינוק שנימול בעפר (ראה זוה"ק ח"ג מד, א), על שם ונחש עפר לחמו וכו' (ישעיהו סה, כה), הכונה בזה, דלפי מה שנתבאר לעיל דהנחש יש לו אחיזה בגיד הנשה ובגויה, רצה לומר, הערלה, (וזהו שרמז הכתוב (דברים כה, יח) ויזנב בך כל הנחשלים, אותיות נחש מילה, כי עמלק הוא עשו כח סמאל והנחש וק"ל), לכך נותנין לו חלקו, דהיינו גיד הנשה והערלה שמחוברין לחוט השדרה חלקו של נחש באופן שזכרנו לעיל.

20. בראשית פרק ג, א-ז

(א) וְהַנְּחֹשׁ הָיָה עֲרוֹם מִכָּל חַיַּת הַשָּׂדֶה אֲשֶׁר עָשָׂה ה' אֱלֹהִים וַיֵּאמֶר אֶל-הָאִשָּׁה אַף כִּי-אָמַר אֱלֹהִים לֹא תֹאכְלוּ מִכָּל עֵץ הַגֶּן: (ב) וַתֹּאמֶר הָאִשָּׁה אֶל-הַנְּחֹשׁ מִפְּרִי עֵץ-הַגֶּן נֹאכָל: (ג) וּמִפְּרִי הָעֵץ אֲשֶׁר בְּתוֹךְ-הַגֶּן אָמַר אֱלֹהִים לֹא תֹאכְלוּ מִמֶּנּוּ וְלֹא תִגְעוּ בוֹ פֶּן-תָּמּוּתוּ: (ד) וַיֹּאמֶר הַנְּחֹשׁ אֶל-הָאִשָּׁה לֹא-מוֹת תָּמּוּתוּ: (ה) כִּי יִדַע אֱלֹהִים כִּי בְיוֹם אֲכַלְכֶּם מִמֶּנּוּ וְנִפְקְחוּ עֵינֵיכֶם וְהִייתֶם כַּאֱלֹהִים יֹדְעֵי טוֹב וָרָע: (ו) וַתֵּרָא הָאִשָּׁה כִּי טוֹב הָעֵץ לְמֹאכָל וְכִי תֹאווֶה-הִוא לְעֵינַיִם וְנִחְמַד הָעֵץ לְהִשְׁפִּיל וַתִּקַּח מִפְּרִי וַתֹּאכַל

ותתן גם-לאישה עֶמָה ויאכל: (ז) ותפקחנה עיני שניהם וינדעו כי עירפם הם ויתפרו עליה תאנה ויעשו להם חגרת:

21. בראשית פרק ג, יג-טז

(יג) ויאמר ה' אלהים לאשה מה-זאת עשית ותאמר האשה הנחש השיאני ואכל: (יד) ויאמר ה' אלהים אל-הנחש כי עשית זאת ארור אתה מפל-הבהמה ומפל חית השדה על- גחנך תלך ועפר תאכל פל-ימי תייד: (טו) ואיבהו אשית בינה ובין האשה ובין זרעה ובין זרעה הוא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב: ס (טז) אל-האשה אמר הרבה ארבה עצבונך והרבה בעצב תלכי בגים ואל-אישו תשוקתך והוא ימשל-בך: ס

22. שמואל א פרק ב,

(א) ותתפלל חנה ותאמר ... (ו) ה' ממית ומחיה מוריד שאול ויעל:

23. רש"י בראשית פרק ג

(א) והנחש היה ערום - מה ענין זה לכאן היה לו לסמוך (פסוק כא) ויעש לאדם ולאשתו כתנות עור וילבישם. אלא למדך מאיזו עילה קפץ הנחש עליהם, ראה אותם ערומים ועוסקים בתשמיש לעין כל ונתאוה לה:

24. בראשית פרק לו, יב

(יב) ותמנעו היתה פילגש לאליפז בן-עשו ותלד לאליפז את-עמלק אלה בני עדה אשת עשו:

25. תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף צט עמוד ב

מיהת, "וואחות לוטן תמנע" מאי היא? תמנע - בת מלכים הואי, דכתיב, (בראשית לו) "אלוף לוטן אלוף תמנע", וכל, אלוף - מלכותא בלא תאגא היא, בעיני לאגיורי. באתה אצל אברהם, יצחק ויעקב ולא קבלוה, הלכה והיתה פלגש לאליפז בן עשו. אמרה, מוטב, תהא שפחה לאמה זו, ולא תהא גבירה לאמה אחרת. נפק מינה עמלק - דצערניהו לישראל. מאי טעמא? דלא איבעי להו לרחקה.

26. אור החיים דברים פרק כא פסוק יא

ולישב הכתוב צריך להעיר בענין למה יצו ה' כדברים האלה לטמא אדם עצמו בבת אל נכר, ובפרט בעת מעשה הנס במקום שצריך להוסיף טהרה ודביקות בה' יתיר לעשות מעשה כיעור השנאו אצלו יתברך, וזה יפעיל הרחקת דביקותנו בו יתברך, בשלמא התרת אכילת איסור מצינו לרמב"ם ז"ל (פ"ח הל' מלכים) שנתן טעם אם ירעב והוא טעם נכון, אבל מעשה זה יתעבנו עושנו, ורבותינו ז"ל אמרו (קידושין כ"א ב) לא דברה תורה אלא כנגד יצר הרע, ומן הראוי הוא להכניעו ולאבדו מלב עם קדוש בזמן שהוא אשר מלכם בראשם להלחם להם:

אכן יסוד הדבר וסודו הוא על פי דבריהם ז"ל (ז"ח בלק נ"ג) שאמרו שבחטא אדם הראשון נשבו כמה נשמות יקרות ביד סטרא אחרא והם נשמות הגרים, וצא ולמד כמה וכמה גדולי עולם באים מהאומות ורות המואביה תוכיח וכמה גדולי עולם שמעיה ואבטליון ואונקלוס הגר וכאלה רבות: ...

27. רמב"ם הלכות מלכים פרק ז הלכה טו

מי האיש הירא ורך הלבב ב כמשמעו, שאין בלבו כח לעמוד בקשרי המלחמה, ומאחר שיכנס בקשרי המלחמה ישען על מקוה ישראל ומושיעו בעת צרה וידע שעל יחוד השם הוא עושה מלחמה וישים נפשו בכפו ולא יירא ולא יפחד ולא יחשוב לא באשתו ולא בבניו אלא ימחה זכרונם מלבו ויפנה מכל דבר למלחמה, וכל המתחיל לחשוב ולהרהר במלחמה ומבהיל עצמו עובר בלא תעשה, שנאמר אל ירך לבבכם אל תיראו ואל תחפזו ואל תערצו מפניהם, ולא עוד אלא שכל דמי ישראל תלויין בצוארו, ואם לא נצח ולא עשה מלחמה בכל לבו ובכל נפשו, הרי זה כמי ששפך דמי הכל, שנאמר ולא ימס את לבב אחיו כלבבו, והרי מפורש בקבלה ארור עושה מלאכת ה' רמיה וארור מונע חרבו מדם, וכל הנלחם בכל לבו בלא פחד ותהיה כוונתו לקדש את השם בלבד, מובטח לו שלא ימצא נזק ולא תגיעהו רעה, ויבנה לו בית נכון בישראל ויזכה לו ולבניו עד עולם ויזכה לחיי העולם הבא, שנאמר כי עשה יעשה ה' לאדוני בית נאמן כי מלחמות ה' אדוני נלחם ורעה לא תמצא בכך וגו' והיתה נפש אדוני צרורה בצרור החיים את ה' אלהיך.